

Nøvn

Minningarorð um mína elskaðu systur Súsanu K. Lindenskov

22/8-1964 – 3/1-2011

Tung vóru boðini at fáa, at tú ikki vart ímillum okkum longur.

Vit vóru bara komin nakrar tímar inn í tað nýggja árið, tá tú fekst blóðpropp í hjarta og minni enn tvey døgn seinni vart tú ikki longur ímillum okkum.

Nú eru gingnir 6 mánaðir síðan hetta hendi, og enn dugi eg ikki at skilja, at eg ikki skal síggja teg aftur her á jørð. Standi bara spyrjandi: "Hví alt hetta henda má".

Vit vóru ein stórir barnaflokkur, 8 systkin. Ein bróður doyði 6 ára gamal. Heima hjá okkum var nógv barnagleði og áttu vit eitt sera gott og trygt heim. Tað vóru 4 ár ímillum okkum báðar, og vóru vit sera knýttar at hvørji aðrari.

Tú vart bara 18 ár, tá tú

flutti út til Jákup at búgva; hann var sjómaður og ofta vóru túrarnir langir. Eg minnist at tú spurdi mammu, um tú kundi hava meg har úti meðan hann var burtur, og sjálvandi var svarið ja, so vit høvdu nógv okkara millum bæði í álvara og gaman.

Tú vart so løtt í sinni og elskaði at spæla býtt, so tú fekst okkum øll at flenna í tárur at tær. Eg minnist tá eg fortaldi tær, at vit skuldu taka ring uppá. Tú var skjót og spurdi, um tú kundi koyra teir á. Sjálvandi mátti tú spæla prestur og halda talu, meðan vit stóðu framman fyri tær, og meðan tú koyrði teir uppá segði tú: "Minst til, at ringurin er rundur og ongan enda hevur". Tað var 7/1-1987 og 24 ár eftir, 7/1-2011 bar Mortan teg til gravar.

Tú vart sera góð við pabba, og tað var svárt hjá honum at missa teg. At hann skuldi fylgja tær eftir, bara 6 vikur seinni, hevði kortini ongin væntað. Tú segði so mangar ferðir við meg, at tú vildi ynskt at man kundi ringt til Himmals og bara hoyrt mammu siga "Hey". Eg má siga tað sama sum tú, hevði eg bara kunna hoyrt tykkum sagt "Hey". Pabba segði við meg, tá tú vart farin, at nú máttu vit bara hyggja frameftir og ikki aftureftir, tí vit máttu royna at koma víðari við okkara lívi. Hann vitsti av royndum hvat hann tosaði um.

Jákup og tú fingi 28 ár saman og 4 børn. Góðu Jákup og børn, tit hava mist eina góða konu og mammu; tað dýrabærasta tit áttu. Paulus

skrivar í 2.Tessalonikabrævi 4,13-14: "Men vit vilja ikki, brøður, at tit skulu vera óvitandi um, hvussu er við teimum, ið sovnað eru – fyri at tit skulu ikki syrgja sum hini, ið onga vón eiga. Tí so satt sum vit trúgva, at Jesus doyði og reis upp aftur, so skal Gud eisini við Jesusi leiða tey, sum sovnað eru, fram saman við Honum."

Lat hetta vera tykkum ein ugga, tóat at saknurin er svárur, at vit øll skulu síggjast aftur ein dag. Má Jesus pápi vera hjá tykkum og signa tykkum í hesi sváru tíð.

Friður veri við minninum um mína elskaðu systur.

Systir tín Póla

Til minnis um ommu, Gunhild Sofía Olsen

Omma, tú vart altíð hugnalig at koma inn til. Eg minnist væl, tá vit komu inn úr Svínøi at ferðast. Vit komu inn og fóru beinanvegin at kanna húsini, um tey vóru líka, sum tey vóru síðst, tá ið vit vóru og vitjaðu. Tú sat altíð og fekk tær ein drekkamunn einsamøll við borðið. Sum oftast hevði tú eina breyðflís við súrróma og nógvum sukri afturvið, men eisini onkuntíð ein kjøtbita. Tað var so hugnaligt og luktaði altíð so væl at koma inn. Oftani møtti mann nýbakaðum breyðum, sum stóðu á garðinum og blivu avkøld, ella stóðu nýbakaðar smákøkur á borðinum.

Vit hava heilt víst havt nógv góðar løtur saman, men síðani vit fluttu inn til tín hevur nógv verið øðrvísi. Tú bleivst eldri og orkaði ikki so væl.

Tú hevur altíð snakkað opið um deyðan og eisini um Harran. Ofta hevur tú fortalt, at tú ynskti at fara friðaliga og bara sovna burtur úr hesi

verð og soleiðis bleiv eisini. Tú slapp ikki at liggja leingi. Tá tú breyt mjødnina, komst tú teg væl og fór at ganga aftur beinanvegin. Læknin segði, at tú vart tvør og harð-

før og soleiðis var eisini. Sjálvt um tú ikki altíð visti, hvat tú lá inni fyri og hví tú hevði so ilt, so legði tú teg ikki bara í eina song, men tú skuldi upp og tað skuldi

verða nú.

Tú fekk ein blóðtøpp í beinið, sum gjørdi at tú ikki fekk gingið so væl.

Tú lást ikki so leingi á Røktarheiminum, at tú fekst

tað við, at tú hevði fingið fast pláss har, men tá vit vóru og vitjaðu, royndi tú at spyrja um tíðindir norðanifr. Tað er ikki altíð so nógv at frætta, men vit royndu at fortelja tær tað sum var, og at tú fórt at fáa 2 nýggj langommubørn í summar. Tað vart tú eisini glað fyri, sjálv um tú fýsti eitt sindur, tí tú helt, at eg var ov ung.

Tú gjørdist ússalig og hevði pínu í beininum, men tíanbetur vardi tað ikki leingi. Eg og mamma komu at vitja teg á sjúkrahúsinum og læknin segði okkum, hvussu tú hevði tað. Vit hildu, at tú skuldi sleppa at hava tað hugnaligt og heimligt ta síðstu tíðina og tí fórt tú oman aftur til Niðristovu.

Tú slapp ikki at síggja tey nýggju langommubørnini, men nú ert tú komin heim til Jesus og har hevur tú sjálv 3 børn, sum tú ongantíð slapp at síggja vaksa upp, so eg dugi at ímynda mær, at tú og abbi ganga og spæsa við børnunum ímillum tykkum.

Tað er ein stór troyst fyri meg at vita, at tú nú ert komin samanaftur við teimum og at tit ongantíð fara at skiljast aftur.

Tá eg kom inn á kamarið hjá tær tjúgunda apríl og mamma stóð við songina hjá tær, hugdi eg eftir tær. Eg sá, at tú andaði fyri síðstu ferð. Tú sá so friðfull út, og fyri mær sá tað út sum um, at tú sá øll tíni kæru standa og bíða eftir tær. Tá visti eg beinanvegin, at tað var ikki ein sorgarløta, men ein gleðiløta fyri teg at sleppa burtur.

Tú ert nú komin heim, og vit fara sjálvandi at leingjast. men vit vita, at vit øll koma at síggjast aftur.

Túsund takk fyri alt, sum tú vart fyri okkum, góða omma,

Jesuspápi veri hjá tær.

Irena